

DÙ chữ không tốt, vẫn không hay, nhưng đã là người Việt Nam và là người Việt Nam tỵ nạn, đứng trước những biến cố, sự kiện vô cùng quan trọng và khẩn thiết. Tôi xin được phép ghi lại đây những ý nghĩ, những suy tư đã và đang đốt cháy trong tôi, trong tim mỗi người Hướng Đạo!

Tôi không thể tiếp tục im lặng, vì im lặng trong lúc này là phản bội Tổ Quốc, là phủ nhận sự chiến đấu gian khổ và can trường của những anh hùng liệt sĩ và chiến sĩ vô danh từ nhiều thế hệ đã anh dũng hy sinh cho một Việt Nam độc lập tự do. Bởi im lặng trong những giờ phút này là đi ngược lại nguyện vọng của 62 triệu đồng bào đang oằn oại trong xích xiềng cộng sản.

Với tư cách một Hướng Đạo Sinh: Để khỏi hổ thẹn với những người đồng tôn chỉ đã hy sinh, với những huynh trưởng và hướng đạo sinh còn bị giam cầm hay còn kẹt lại bên nhà hoặc với các đoàn sinh của chúng ta sau này, tôi mạo muội phá tan sự im lặng khó hiểu đang bao quanh chúng ta.

Không phải mới năm ba phút trước, không phải mới đôi ngày trước, mà đã từ nhiều thế hệ, người Việt Nam dù đứng trước trạng huống nào vẫn luôn can trường dũng hoạt, hy sinh tất cả hầu bảo vệ và điếm tô màu cờ Tổ quốc.

Tổ quốc là gì? Nếu không phải là quê hương, là xóm là làng, là sông là núi, là lúa ngô cam bưởi, là bóng mát hàng cây là con đường kỷ niệm, là mái ấm gia đình, là bóng trắng thanh là tiếng chày giã gạo, là bìm bịp kêu nước lớn, là những bè lục bình hoa tím trôi trong ráng nắng chiều... Tổ quốc là tất cả.

Lá cờ là biểu tượng của Tổ quốc - Cờ vàng ba sọc đỏ là biểu tượng của Việt Nam tự do từ hàng chục năm qua (14.06.1948)

Chúng ta trên và trước hết là người Việt Nam, những người đã mang máu xương bảo vệ và điếm tô màu cờ Tổ quốc. Kế đó với tư cách Hướng Đạo Sinh chúng ta có nên góp vài ý kiến với những ai, tới giờ phút này còn có những lời nói hoặc hành động “lộng giả thành chân” hay “giả mù sa mưa”, chưa định rõ thái độ, lập trường chính trị và xác nhận kẻ thù trước mắt.

Sơn Dương Đảm Đàng - Trần Thanh Phong